

[Gert Petersen.]

rismens problemer. Men jeg har da ikke noget imod det.

Jeg vil godt have lov til at minde om, at det demokrati, vi kender, og den parlamentarisme, vi kender, faktisk blev institueret ved et folketog, blev institueret igennem en massedemonstration, og at dialogen mellem det, som dengang kaldtes rigsdagen, i dag folketinget, og befolkningen igennem årene er foregået på mange måder, men at denne dialog under alle omstændigheder var en nødvendighed, hvis folkestyret skulle leve og trives. Men det, som er sket i de senere år, er vel egentlig, at den dialog, den samtale, ligesom er ved at gå i stå, den tørrer ud med det resultat, at man sidder herinde bag Christiansborgs meget tykke mure og taler ét sprog og lever ét liv, mens folket lever et helt andet liv. Vi bør tænke på, hvad der sker ude i befolkningen. Vi bør tænke på, hvordan det går de forventninger og planer, som ganske almindelige mennesker rundt omkring har lagt med hensyn til, hvad de vil foretage sig i det næste eller i det næste år igen, og hvor de ofte arbejder med meget snævre marginaler mellem indkomst og udgift, hvordan de reagerer på det, vi foretager os. For de må gang på gang opleve, at tæppet bliver trukket bort under dem. Det er jo det, der sker. Jeg ved da godt, at vi ikke er tilbage for 50-60 år siden, at det ikke er sulten, der banker på døren, men det er den bestandige usikkerhed, den bestandige utryghed; man ved ikke, hvor man er henne.

Der er noget, som undrer mig i forbindelse med sådan et indgreb, som vi drøfter her, og det er, at der næsten er en tradition for i folketinget — og det tror jeg har en betydning for befolkningens reaktion — at man gang på gang vedtager, hvis ellers man kan komme af sted med det, hr. statsminister, at nu skal der gennemføres nogle afgiftsforhøjelser, nu skal skruen have en omgang til. Og så kommer der et eller andet protokollat, hvor man aftaler, at man nedsetter nogle hurtigtarbejdende kommissioner, som skal se på indgreb mod nulindtægter eller på en fornuftig boligløsning eller på et opgør med spekulanter af den ene eller den anden type osv. Det er noget, der ligger sådan fremme i tiden.

Hvad om man byttede om? Hvad om man

sagde: nu vedtager vi et indgreb mod spekulanterne, imod dem med nultrækprocenterne, som har særdeles store indkomster og dermed i virkeligheden tvinger almindelige arbejdende mennesker til at betale deres skat, hr. Glistrup? I en sådan situation, hvis det blev vedtaget, hvis det blev gennemført, er jeg helt overbevist om, at så ville den almindelige befolkning se anderledes på de afgiftsforhøjelser, som fra tid til anden kan skønnes nødvendige ud fra valutariske hensyn.

Men sådan går det jo ikke. Det går altid omvendt. Og den onde cirkel må brydes. Hvis ikke den bliver brudt, smuldrer dette folkestyre. Så kan hr. Hilmar Baunsgaard anlægge betragtninger om, hvem der er for og imod folkestyret osv., men befolkningen vil ikke acceptere det. Det er jo det, der er sagen. Folket er træt af den måde, som man herinde har at arbejde på. Derfor oplevede vi i går, at meget store dele af befolkningen, af lønmodtagerne, greb til en slags fortvivlelsens selvhjælp — det er jo også et ord, der har hjemmel i vores demokratiske historie, det har man jo fra særdeles demokratiske partiers side i dansk historie truet med fra tid til anden — fordi man føler, at målet er fuldt, at man ikke længere vil acceptere denne måde at arbejde på, som efterhånden er blevet traditionel herinde.

For 2 måneder siden blev der gennemført et arbejdsgivertilskud, og samtidig blev der også truffet beslutning om en tvangssopsparring. Og så troede man — ikke undertegnede, ikke jeg, men nogle troede måske — at nu var den hellige grav vel forvaret. Det var sådan et indtryk, man fik af debatten herinde på det tidspunkt. Men det viser sig jo, som vi forudsagde, at det forholder sig aldeles anderledes. Nu vil man gennemføre nye byrdeforøgelses, nye indgreb, og én ting har vi sikkerhed for, én ting har vi fuld sikkerhed for, og det er, at hvis dette bliver gennemført, ja, så kommer man igen, når der så er gået et halvt år, og anmoder folketinget om yderligere byrdeforøgelses på den jævne befolkning. I øvrigt mener jeg ikke, vi lever i noget diktaturland. Jeg mener sandelig, at det danske demokrati, selv om det har sine begrænsninger, som jeg kritiserer fra tid til anden, dog er ret så udviklet. Bl. a. er det ikke forbudt efter loven at strejke i Danmark, det er noget, vi kan over-